

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenaurovej v právnej veci navrhovateľa: **I. B.**, nar. X., v meste D., B. a H., naposledy bytom v zahraničí G. D., okres O., B. a H., aktuálne s miestom pobytu na území SR - u pani A. P., T., proti odporcovi: **M.V.S.R. – M. Ú.**, B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: MU-820/PO-Ž/2005 zo dňa 6.10.2005 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 80/2005-61 zo dňa 28. novembra 2007 takto

rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 80/2005-61 zo dňa 28. novembra 2007 **potvrďuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: MU-820/PO-Ž/2005 zo dňa 6.10.2005, ktorým odporca podľa § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území SR a súčasne rozhodol, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do B. a H. podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu. Krajský súd k námietke navrhovateľa, že sa nemá kam vrátiť, keďže jeho dom bol zbombardovaný a celá rodina žije v zahraničí a že nemá v krajine pôvodu žiaden majetok uviedol, že tieto dôvody je možné subsumovať pod ekonomické dôvody a nie sú dôvodmi právne relevantnými pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

K námietke hrozby odsúdenia za vojenské trestné činy krajský súd uviedol, že vo všeobecnosti hrozba trestu za spáchanie trestných činov nie je dôvodom na udelenia azylu, v predmetnej veci navrhovateľ nikdy neuviedol za aké vojenské trestné činy mal byť odsúdený, podľa krajského súdu takáto námietka navrhovateľa je účelová, pretože ako sám uviedol, z krajiny pôvodu odišiel pred začatím vojny v B. a H., teda nemohol spáchať počas jej trvania žiadne činy, za ktoré by bol trestne stíhaný. Povinnú vojenskú službu absolvoval riadne v rokoch 1968 - 1970.

K námietke navrhovateľa, že od roku 1991 žije na slovenskom území, krajský súd uviedol, že inštitút azylu neslúži k riešeniu otázok pobytu cudzích štátnych príslušníkov na území SR, ale jeho účelom je poskytnutie medzinárodnej ochrany v prípadoch a za splnenia podmienok stanovených zákonom o azyle.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že na navrhovateľa sa z dôvodu ust. § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz jeho vyhostenia alebo vrátenia do B. a H., pretože tak v prvostupňovom konaní a ani v konaní pred súdom nepreukázal, že by jeho život či sloboda boli ohrozené z dôvodov predpokladaných v § 47 zákona o azyle, a keďže nebolo zistené žiadne bezpečnostné riziko, súvisiace s jeho návratom, napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prejednal jeho vec v jeho neprítomnosti, poukázal na to, že v čase pojednávania bol hospitalizovaný, o čom predložil prepúšťaciu správu. Nakoľko nie je evidovaný na úrade práce, obvodná lekárka mu nemohla vystaviť PN. Skutočnosť, že jeho dom bol zbombardovaný, musia podľa navrhovateľa potvrdiť aj príslušné úrady v krajine pôvodu, z dôvodu vojny jeho celá rodina sa vysťahovala do Austrálie, kde dodnes žije. Navrhovateľ zdôraznil, že nie je pravdou, že na Slovensko utekal preto, aby sa skrýval, resp., aby sa vyhol trestnému stíhaniu v inej krajine. Nemá vedomosť o tom, že by bolo v nejakej krajine voči nemu vedené trestné stíhanie alebo trestné konanie. Uviedol, že na Slovensku riadne podnikal, mal 4 reštaurácie v B. a okolí, vlastní firmu J., ktorá je riadne zaregistrovaná.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Zopakoval argumenty pre ktoré neudelil navrhovateľovi azyl na území SR, najmä nepreukázanie opodstatnenosti obáv z prenasledovania z relevantných dôvodov. Za podstatný považoval fakt, že navrhovateľ žije na území SR od roku 1991, prvýkrát požiadal o udelenie azylu 12.8.2003 pred skončením trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu odňatia slobody, inak by bol na základe právoplatného rozhodnutia Odboru hraničnej a cudzineckej polície PZ Trnava zo dňa 19.2.2002 administratívne vyhostený. Po prepustení z výkonu trestu sa dostavil do azylového zariadenia, ktoré vzápätí 19.3.2004 svojvoľne opustil. Prvé konanie o azyl bolo v dôsledku tejto skutočnosti zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle. Dňa 14.5.2005 bol kontrolovaný policajnou hliadkou v Dunajskej Strede, kedy sa nevedel preukázať žiadnym relevantným dokladom oprávňujúcim ho na pobyt na území SR, na základe čoho mu bolo rozhodnutím OCP PZ Dunajská Streda udelený trest administratívneho vyhostenia so zákazom vstupu na územie SR do 14.10.2010. Potom, čo bol umiestnený do ÚPZ v Medvedove, požiadal o udelenie azylu pod menom J. A.. Na základe správy Interpolu Sarajevo bolo zistené, že menovaného pravá identita v B. a H. je I. B., nar. X. a je na neho vydaný zatykač za spáchanie niekoľkých závažných trestných činov.

Podľa odporcu v prípade navrhovateľa sa jedná o snahu realizovať si svoj súkromný a rodinný život prostredníctvom zákona o azyle, čo nemožno považovať

za dôvody relevantné pre udelenie azylu. Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o azyle (účinného do 31.12.2006, ďalej len zákon o azyle) Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (ods. 2).

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá v štáte, ktorý azylant opustil z dôvodov podľa § 8, a azylant s tým vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí; za azylanta robí právne úkony opatrovník, ktorého mu ustanoví ministerstvo; 7) ustanovenia § 16 ods. 2 sa nepoužijú.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o azyle žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 3 zákona ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu; vo výroku rozhodnutia uvedie, či sa na cudzinca vzťahuje zákaz vyhostenia, alebo vrátenia podľa § 47.

Podľa § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, 19) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by bol mučený alebo podrobený krutému, neludskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky upravené v zákone o azyle, udelenie azylu na území Slovenskej republiky spája so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle. Ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon o azyle) určuje žiadateľovi povinnosť počas vstupného pohovoru poskytnúť pravdivo a úplne všetky požadované údaje potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie azylu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a rozhodnutí o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do B. a H., preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa MZV USA o dodržiavaní ľudských práv v B. a H. z 28.2.2004, Medzinárodná správa o náboženskej slobode 2004 pod názvom „B. a H. „uverejnená na internet. stránke www.state.gov/g/drl/rls/irf/2004/35445.htm, Svetová správa 2004, „dedičstvo vojny: Menšina sa vracia na Balkán, Koľkí sú stále premiestnení?, Správa UNHCR z januára 2005 pod názvom „Aktualizácia podmienok návratu do BaH“, ako aj z ďalšie správy uverejnené na internete/ www.Amnesty.cz/ARBosna.html, www.state.gov/g/drl/rls/irf/2004.html), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Navrhovateľ nielen že nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci jeho prenasledovanie v krajine pôvodu, ale takéto okolnosti počas výsluchu (ako to vyplynulo zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 7.6.2005) ani netvrdil.

Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu pod menom J. A., nar. X., uviedol, že v SR žije 14 rokov, nemá žiadnu rodinu, žiaden majetok v B. a H.. Nemá žiaden kontakt so

svojimi súrodencami. Domy v B. a H. sú zbombardované. Nemá žiaden záujem sa vrátiť B. a H., pretože tam vládnu Srbi a tí sú proti moslimom. Navrhovateľ uviedol, že sa nechce vrátiť do krajiny pôvodu aj preto, že pomáhal utečencom z B. a H. v PT v Gabčíkove a ľuďom žijúcim na území SR z B. a H. finančne aj morálne. Aj keď mu to nikto osobne nepovedal, obáva sa, že keby sa vrátil, mal by problémy zo strany srbskej armády.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR. V tejto súvislosti odporca poukázal na to, že navrhovateľ mohol hneď po príchode na územie SR, na začiatku konfliktu v B. a H. požiadať o azyl alebo dočasnú formu ochrany v SR, čo však neurobil.

Jeho žiadosť vyhodnotil odporca za účelovú v snahe odvrátiť vyhostenie do krajiny pôvodu. Na viac odporca na základe šetrenia zistil, že v prípade žiadateľa o azyl sa jedná o osobu I. B., nar. X., cudzinca štátnej príslušnosti B. a H.. Uvedená osoba od konca osemdesiatych rokov do začiatku deväťdesiatych rokov často menila miesto pobytu a cestovala do zahraničia, pričom často zotrvávala v Záhrebe v Chorvátskej republike. Interpol Zahreb 25.2.1997 informoval Národnú ústredňu Interpol Bratislava, že osoba menom J. A., nar. X., oznámila zneužívanie svojej identity I. B., ktorý mal v B. firmu J.. Interpol Zahreb ustáli totožnosť osoby vydávajúcej sa za J. A., na základe daktyloskopických odtlačkov ako osobu I. B., nar. X., daktyloskopovanú v Štokholme 29.5.1978.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl poukázal na rozpory vo vyjadreniach, ohľadne jeho totožnosti, rodinného stavu, údajov ohľadne trestného stíhania voči jeho osobe, na základe čoho vyhodnotil výpoveď navrhovateľa ako nedôveryhodnú.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o to, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom dôvody navrhovateľa vzhľadom na nedôveryhodnosť osoby navrhovateľa vyhodnotil ako nedôveryhodné a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Navrhovateľom udávané dôvody v odvolaní proti rozsudku neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Primárne je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľ v priebehu konania neuviedol žiaden dôvod relevantný pre udelenie azylu. Skutočnosť, že navrhovateľ žil a podnikal na území SR od roku 1991 a o azyl požiadal až potom, čo mu hrozilo administratívne vyhostenie nasvedčuje tomu, že navrhovateľ využíva konanie o azyle v snahe legalizovať si pobyt na území SR a vyhnúť sa administratívne vyhosteniu.

Bez povšimnutia nemôže zostať ani fakt, že navrhovateľ v priebehu administratívneho konania vystupoval pod inou identitou, pričom k odhaleniu pravej

identity navrhovateľa došlo až na základe vlastného šetrenia odporcu, preto dôvodne odporca považoval navrhovateľa za osobu nedôveryhodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Rovnako sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého odporca správne vyhodnotil neexistenciu skutočností, ktoré by podľa § 47 zákona o azyle bránili jeho návratu do krajiny pôvodu a s poukazom na správnosť tohto výroku, rozhodnutie odporcu považoval za zákonné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 27. mája 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová